

PARLAMENTUL EUROPEAN

2009 - 2014

Document de ședință

A7-0037/2011

11.2.2011

RAPORT

referitor la abordarea UE privind Iranul
(2010/2050(INI))

Comisia pentru afaceri externe

Raportor: Bastiaan Belder

PR_INI

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN.....	3
REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE	15

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

referitoare la abordarea UE privind Iranul (2010/2050(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere rezoluțiile sale anterioare referitoare la Iran, inclusiv Rezoluția sa din 8 septembrie 2010 referitoare la situația drepturilor omului în Iran, în special cazul lui Sakineh Mohammadi Ashtiani și cel al Zahrei Bahrami¹, cea din 10 februarie 2010 referitoare la situația din Iran² și cea din 22 octombrie 2009 referitoare la Iran³,
- având în vedere Rezoluția sa din 7 octombrie 2010 referitoare la Ziua mondială împotriva pedepsei cu moartea⁴,
- având în vedere Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice (PIDCP), Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale (PIDESC), Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială și Convenția cu privire la drepturile copilului, și faptul că Iranul este parte la fiecare dintre acestea,
- având în vedere Declarația comună a Uniunii Europene (UE) și a Statelor Unite ale Americii (SUA) din 8 februarie 2010 prin care se solicită guvernului iranian să-și îndeplinească obligațiile în materie de drepturile omului,
- având în vedere declarația Înalțului Reprezentant al UE, Catherine Ashton, (denumit în continuare Înalțul Reprezentant) din 24 septembrie 2010 privind observațiile „scandaloase și inacceptabile” formulate de Președintele Iranului, Mahmoud Ahmadinejad, cu ocazia Adunării Generale a ONU,
- având în vedere Declarația UE privind neproliferarea armelor de distrugere în masă, adoptată cu ocazia Consiliului European de la Salonic din 19 și 20 iunie 2003, și Strategia UE împotriva proliferării armelor de distrugere în masă, adoptată la 10 decembrie 2003,
- având în vedere declarația din 23 septembrie 2010 a purtătorului de cuvânt al Înalțului Reprezentant, prin care acesta condamnă atentatul cu bombă din localitatea iraniană Mahabad,
- având în vedere raportul privind implementarea Strategiei europene de securitate (SES), intitulat „Asigurarea securității într-o lume în schimbare”, adoptat de Consiliul European la 12 decembrie 2008,
- având în vedere declarația Înalțului Reprezentant din 22 septembrie 2010 în numele țărilor E3+3 cu privire la o soluționare rapidă pe calea negocierilor a problematicei nucleare

¹ Texte adoptate, P7_TA(2010)0310.

² Texte adoptate, P7_TA(2010)0016.

³ Texte adoptate, P7_TA(2009)0060.

⁴ Texte adoptate, P7_TA-PROV(2010)0351.

iraniene,

- având în vedere declarația din 12 august 2010 a Înaltului Reprezentant în numele Uniunii Europene cu privire la condamnarea a șapte lideri Baha'i,
- având în vedere declarația din 16 iulie 2010 a purtătorului de cuvânt al Înaltului Reprezentant, prin care acesta condamnă atacurile comise în Iran,
- având în vedere concluziile Consiliului din 22 martie 2010 privind accesul liber la informații în Iran,
- având în vedere declarația din 6 iulie 2010 a Înaltului Reprezentant cu privire la execuțiile iminente din Iran,
- având în vedere declarația din 6 iulie 2010 a Înaltului Reprezentant, făcută în numele Uniunii Europene, cu privire la „situația drepturilor omului în Iran, care cunoaște o gravă înrăutățire ce a început odată cu alegerile prezidențiale din iunie 2009”,
- având în vedere datele Centrului Statistic al Iranului cu privire la creșterea ratei șomajului în Iran, care a atins 14,6% în primăvara anului 2010, numărul persoanelor fără loc de muncă fiind estimat la peste 3,5 milioane,
- având în vedere faptul că Iranul este parte la Tratatul de neproliferare a armelor nucleare (TNP), angajându-se, ca atare, să nu achiziționeze arme nucleare și având obligația juridică de a declara toate activitățile sale nucleare, inclusiv materialul nuclear, și de a le plasa sub garanția Agenției Internaționale pentru Energie Atomică (AIEA),
- având în vedere declarația AIEA din 27 septembrie 2005, potrivit căreia Iranul nu-și respectă obligațiile care-i revin în temeiul TNP,
- având în vedere faptul că șase rezoluții ale Consiliului de Securitate al ONU (1696, 1737, 1747, 1803, 1835 și 1929) stabilesc că suspendarea activităților de îmbogățire, alături de alte cerințe, constituie condiții prealabile pentru restabilirea drepturilor Iranului în temeiul TNP,
- având în vedere afirmația directorului AIEA, Yukiya Amano, formulată în cadrul raportului său trimestrial prezentat Consiliului Guvernatorilor la 18 februarie 2010, potrivit căreia „Iranul nu pune în aplicare cerințele prevăzute de rezoluțiile pertinente ale Consiliului Guvernatorilor și ale Consiliului de Securitate”;
- având în vedere propunerea AIEA de încheiere a unui acord privind furnizarea de combustibil nuclear pentru reactorul de cercetare de la Teheran în schimbul furnizării de uraniu slab îmbogățit din stocurile Iranului și propunerea de compromis sprijinită de guvernele Turciei și Braziliei în încercarea de a instaura un climat de încredere și de a facilita negocierile dintre Iran și țările E3+3, precum și pe cele dintre Iran și Grupul de la Viena,
- având în vedere Rezoluția 1929(2010) a Consiliului de Securitate al ONU, care introduce noi măsuri restrictive împotriva Iranului, impunând o a patra rundă de sancțiuni împotriva

Iranului ca urmare a programului nuclear dezvoltat de această țară,

- având în vedere Concluziile din 26 iulie 2010 ale Consiliului referitoare la Iran, adoptarea de către Consiliu a unei serii de măsuri restrictive care urmează a fi impuse Iranului în sectoarele comerțului, serviciilor financiare, energiei și transportului, precum și un regulament de extindere a listei entităților și a persoanelor supuse înghețării activelor,
 - având în vedere sancțiunile suplimentare împotriva Iranului anunțate de SUA, Japonia, Canada și Australia,
 - având în vedere angajamentul de lungă durată al Uniunii Europene de a depune eforturi în vederea soluționării pe cale diplomatică a problematicii nucleare iraniene,
 - având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri externe (A7-0037/2011),
- A. întrucât Republica Islamică Iran (denumită în continuare Iran) se confruntă cu o multitudine de provocări în materie de guvernare - de la lupte pentru putere între facțiuni rivale ale elitelor conducătoare ale țării până la o stare generală de insatisfacție socială și economică paralizantă, un mediu regional de securitate problematic și nemulțumirea crescândă a populației - care, în numeroase cazuri, nu sunt decât rezultatele politicii regimului iranian;
- B. întrucât evenimentele politice din Iran produse în urma controversatelor alegeri prezidențiale din iunie 2009, considerate de numeroase voci ca fiind frauduloase, au demonstrat că această țară dispune de un important potențial de schimbare democratică, pornită din rândul populației și condusă de dinamica și activitatea societății civile; constată că reformatorii au ajuns să fie identificați cel mai adesea cu Mișcarea Verde, care a luat naștere pe durata protestelor de amploare față de realegerea președintelui Ahmadinejad;
- C. întrucât forțele de securitate ale Iranului – Garda Revoluționară, miliția Basij și poliția – au reacționat prin măsuri represive brutale, arestând în mod arbitrar mii de dizidenți și de protestatari pașnici, inclusiv studenți și profesori universitari, activiști în favoarea drepturilor femeii, sindicaliști, avocați, ziariști, bloggeri, clerici și apărători cunoscuți ai drepturilor omului, într-o încercare clară de a-i intimida pe cei care critică sistemul și de a înăbuși disidența; întrucât autoritățile judiciare au organizat simulacre de procese colective intentate împotriva a sute de reformatori și activiști de marcă, ce au avut ca rezultat condamnarea unora dintre aceștia la pedepse privative de libertate îndelungate sau chiar la moarte;
- D. întrucât, în cazul iraniienilor, drepturile fundamentale ale omului, de la dreptul la viață, libertatea de exprimare și asociere, dreptul de a nu fi supus arestului, detenției și torturii arbitrare până la libertatea de a nu fi supus niciunei forme de discriminare, continuă să fie încălcate fără ca autorii respectivelor încălcări să fie pedepsiți;
- E. întrucât Iranul se numără printre cele mai „conectate” națiuni din Orientul Mijlociu, fiind cea de-a treia mare blogosferă din lume, după Statele Unite și China; întrucât nu a constituit o întâmplare faptul că telecomunicațiile și internetul au fost întrerupte în mod

sistematic începând cu alegerile din iunie 2009;

- F. întrucât Iranul menține pedeapsa cu moartea, numărându-se printre primele trei țări din lume în ceea ce privește numărul execuțiilor; întrucât Iranul deține recordul în ceea ce privește numărul de delincvenți minori executați; întrucât Iranul aplică în continuare pedeapsa cu moartea prin lapidare, ceea ce contravine dispozițiilor celui de-al doilea Protocol facultativ la Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;
- G. întrucât numeroși iranieni au fost executați din motive politice, nenumărați iranieni continuă să se afle în închisoare, iar sute de iranieni au fost nevoiți să fugă din țară, temându-se să nu-și piardă viața și/sau să nu fie supuși detenției pe timp nelimitat, interogatoriilor și torturii;
- H. întrucât organismele din domeniul drepturilor omului care activează pe teritoriul Iranului (cum ar fi Comisia Islamică pentru Drepturile Omului și Comisia Articolul 90) sunt aliatele guvernului și rămân în mare măsură ne semnificative;
- I. întrucât Iranul a păstrat întotdeauna secrete cu privire la programul său nuclear, fapt ce a erodat în timp credibilitatea declarațiilor acestei țări, potrivit cărora programul este destinat în exclusivitate unor scopuri pașnice;
- J. întrucât Iranul nu și-a respectat încă obligațiile ce îi revin în temeiul tuturor rezoluțiilor relevante ale Consiliului de Securitate al ONU, cea mai recentă fiind Rezoluția 1929 (2010), precum și al tuturor cerințelor Consiliului Guvernatorilor AIEA, care prevăd un acces deplin și necondiționat al Agenției la toate sursele, echipamentul, persoanele și documentele care ar permite o verificare adecvată a intențiilor nucleare ale Iranului și ar permite AIEA să-și îndeplinească rolul de organism de supraveghere în materie de energie nucleară;
- K. întrucât unele dintre politicile guvernului iranian constituie o amenințare la adresa stabilității și a păcii în regiune; întrucât în special Israelul și regiunea Golfului se simt intimidat de retorica agresivă și direcționată, de programul nuclear dezvoltat în prezent în Iran și de sprijinul acordat grupărilor Hezbollah și Hamas; luând în considerare, pe de altă parte, influența stabilizatoare pe care ar putea-o recâștiga Iranul în folosul întregii regiuni, cu condiția să își normalizeze relațiile internaționale, mai ales relațiile cu vecinii, să risipească definitiv îngrijorările cu privire la scopurile reale ale programului său nuclear și să garanteze un mai mare respect pentru drepturile omului și democrație pe teritoriul său;
- L. întrucât Iranul a găzduit două generații de refugiați afgani, care au beneficiat de servicii de bază în domeniul sănătății și al educației; întrucât, în 2010, își au domiciliul în Irak peste un milion de afgani înregistrați; întrucât Iranul nu a beneficiat de un larg sprijin internațional în acest domeniu;
- M. întrucât Iranul se numără, la nivel mondial, printre primele trei țări deținătoare de rezerve dovedite de petrol și gaze naturale;
- N. întrucât relațiile dintre Iran și Turcia au cunoscut o intensificare remarcabilă, iar Iranul profită de aliații săi cu sau fără caracter statal, respectiv Siria și grupările Hezbollah și Hamas, precum și Frăția musulmană, pentru a destabiliza regiunea,

- O. întrucât în articolul IV din TNP se stipulează că toate părțile semnatare au dreptul inalienabil de a dezvolta cercetarea, producția și utilizarea energiei nucleare în scopuri civile pașnice, fără discriminare și în conformitate cu articolele I și II din tratat,

Situația internă

1. ia act cu îngrijorare de situația politică pe plan intern, în special în ceea ce privește democrația; ia act de aspirațiile la o schimbare democratică ale poporului iranian, nutrite îndeosebi de tânăra generație, și regretă profund că guvernul și parlamentul iranian par a fi incapabile să răspundă cerințelor justificate ale cetățenilor iranieni; subliniază că nemulțumirea resimțită de populație față de guvernul iranian ca urmare a gravei situații socioeconomice, la care se adaugă lipsa de libertate și a unui minim respect față de demnitatea umană în Iran, reprezintă principala provocare la adresa supraviețuirii regimului;
2. subliniază că schimbările democratice nu pot fi impuse din exterior și nici chiar prin mijloace militare, ci trebuie realizate printr-un proces pașnic și democratic; își exprimă admirația față de curajul zecilor de mii de iranieni care își riscă în continuare cariera profesională și viața, solicitând o mai mare libertate și mai multe drepturi democratice în Republica Islamică Iran;
3. atrage atenția asupra faptului că, deși Președintele Ahmadinejad a fost ales în 2005 datorită unei platforme electorale axate pe dreptate socială și populism economic, problemele interne ale Iranului au continuat să se agraveze în pofida creșterii vertiginoase a prețului produselor petroliere; deplânge, prin urmare, obiectivul urmărit de dl Ahmadinejad de a-și consolida poziția politică la nivel intern adoptând cu brațele deschise un program internațional radical în speranța accentuării, prin intermediul unei atitudini antioccidentale și antiisraeliene exprimate cu stridență, a poziției de lider ocupate de Iran în lumea musulmană;
4. constată că mișcările de masă anterioare din Iran s-au bazat pe o dublă aspirație, spre prosperitate și spre libertate, și că acestea rămân promisiuni neîndeplinite ale revoluției din 1979; atrage atenția asupra faptului că deficiențele economice, precum inflația, corupția, șomajul ridicat, penuria de energie, ineficiența sectorului public și risipa fondurilor publice, au crescut în mod drastic în ultimii ani;
5. ia act de faptul că mișcarea reformatoare cuprinde un spectru de tendințe intelectuale și agende politice care se întinde de la dorința de a moderniza treptat instituțiile guvernamentale iraniene până la obiectivul răsturnării totale a regimului;
6. își exprimă solidaritatea cu milioanele de iranieni care au ieșit în stradă după alegerile prezidențiale din iunie 2009, sperând într-o schimbare politică în Iran;
7. respinge cu fermitate condamnarea de către regim, după alegerile din 2009, a protestatarilor și a opozanților, numindu-i „dușmanii lui Allah” („muharib”), care, potrivit Islamului, ar trebui să primească cele mai severe pedepse; conchide că, în timp ce în perioada de domnie a Șahului, critica la adresa regimului era considerată drept o crimă, sub actualul regim aceasta este practic echivalentă cu un păcat împotriva Islamului;

8. avertizează că dezvoltarea unui rol tot mai proeminent al Gărzii Revoluționare Iraniene (*Iranian Revolutionary Guard Corps – IRGC*) în societatea iraniană și în sferile militare, politice și economice trezește îngrijorări în ceea ce privește accentuarea militarizării statului; își exprimă profunda îngrijorare cu privire la faptul că astfel de tendințe vor avea drept consecință escaladarea violenței și oprimarea opozanților politici;
9. este profund îngrijorat de rolul important pe care îl exercită, în cadrul societății iraniene, organizația studentescă Basij (SBO), sub controlul central al IRGC, în ceea ce privește controlarea și eliminarea divergențelor de opinie din rândul studenților și atrage atenția asupra faptului că mișcarea studentescă din Iran a fost unul dintre cei mai remarcabili actorii ai luptei pentru democrație, libertate și dreptate;

Drepturile omului

10. îndeamnă Iranul să pună capăt tuturor formelor de discriminare din țară; este îngrijorat de discriminarea și represiunea politică și socială care afectează, în special, femeile iraniene; solicită autorităților iraniene să pună capăt discriminării pe criteriul orientării sexuale a persoanelor; denunță practica inumană, cu caracter medieval, de a condamna la moarte persoanele care comit presupuse delictе care țin de alegerea partenerilor sau de practici sexuale;
11. este oripilat să afle că, potrivit rapoartelor anuale privind pedeapsa cu moartea în Iran, numărul de execuții din 2009 a fost cel mai mare din ultimii zece ani, Iranul devenind, astfel, la nivel mondial, țara cu cel mai mare număr de execuții raportat la numărul de locuitori; solicită Iranului să publice statistici oficiale privind aplicarea pedepsei capitale; solicită Iranului să abolească definitiv pedeapsa cu moartea pentru infracțiuni comise înainte de împlinirea vârstei de 18 ani și să-și modifice legislația în materie, care se abate de la convențiile internaționale referitoare la drepturile omului pe care Iranul le-a ratificat, inclusiv Convenția ONU privind drepturile copilului și Pactul internațional privind drepturile civile și politice (PIDCP); solicită autorităților iraniene să instituie, în conformitate cu Rezoluțiile 62/149 și 63/138 ale Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, un moratoriu asupra execuțiilor în așteptarea abolirii pedepsei cu moartea; subliniază faptul că instituțiile UE trebuie să exercite presiuni constante asupra Iranului în această privință;
12. condamnă cu fermitate executarea iraniano-olandezei Zahra Bahrami la Teheran la data de 29 ianuarie 2011; se declară consternat cu privire la faptul că autoritățile iraniene i-au refuzat dnei Bahrami accesul la asistență consulară și că nu i-au asigurat un act de justiție transparent și echitabil;
13. ia act de afirmația autorităților iraniene potrivit căreia acestea pretind că sunt împotriva discriminării rasiale, însă subliniază că minoritățile etnice din Iran se plâng de condiții de subdezvoltare economică în provinciile în care sunt majoritare; condamnă numeroasele atacuri teroriste comise de Jundollah în provincia Sistan-Balucistan de la înființarea acestei organizații în 2003; în același timp, solicită dovezi concrete în sprijinul afirmației oficiale a Iranului potrivit căreia Jundollah este sprijinită de serviciile de informații americane și britanice;
14. își exprimă consternarea profundă cu privire la faptul că Iranul continuă să facă parte din

grupul foarte restrâns de țări care aplică încă pedeapsa cu lapidarea, alături de Afganistan, Somalia, Arabia Saudită, Sudan și Nigeria; solicită parlamentului iranian să adopte dispoziții legislative prin care să scoată în afara legii această formă crudă și inumană de pedeapsă;

15. îndeamnă autoritățile iraniene să pună capăt, în drept și în practică, tuturor formelor de tortură și de alte tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante, să respecte dreptul la un proces corect și să abolească impunitatea de care beneficiază autorii actelor de încălcare a drepturilor omului; solicită, în special, Parlamentului iranian și autorităților judiciare să abolească pedepsele crude și inumane, precum amputarea membrilor, lapidarea sau biciuirea, care sunt incompatibile cu obligațiile internaționale ale Iranului; respinge cu fermitate ideea promovată de autoritățile judiciare iraniene potrivit căreia astfel de pedepse sunt justificate din punct de vedere cultural;
16. reamintește sloganul „Unde a ajuns votul meu?” scandat, pe bună dreptate, cu ocazia a numeroase demonstrații, de manifestații iraniene la 13 iunie 2009 pentru a face aluzie la convingerea larg răspândită că la alegerile din ziua precedentă s-au produs fraude, care vor dezonora cel de-al doilea mandat al Președintelui Ahmadinejad;
17. se declară consternat de faptul că focurile de armă deschise asupra mulțimilor de manifestați au fost considerate drept acceptabile de către forțele de securitate începând cu noaptea din 15 iunie 2009, după cum reiese dintr-o înregistrare video; este profund preocupat de intensificarea represiunii la un an după revolta populară din Iran, inclusiv de relatările privind arestările arbitrare, tortura, maltrătarile și executarea dizidenților politici; condamnă eforturile guvernului iranian de a reduce la tăcere întreaga opoziție politică, precum și încercările sale de a evita orice examinare internațională a încălcărilor care au avut loc în timpul tulburărilor de după alegeri; îndeamnă instituțiile UE să prezinte autorităților iraniene o listă detaliată a tuturor incidentelor violente/actelor de violență cunoscute având drept victime civili iraniene produse imediat după alegeri și insistă să se deschidă o anchetă independentă internațională, ale cărei concluzii ar trebui să fie făcute publice;
18. solicită autorităților iraniene să elibereze imediat toate persoanele reținute pentru că și-au exercitat în mod pașnic dreptul la liberă exprimare, asociere și întrunire, precum și să investigheze și să aducă în fața justiției funcționarii guvernamentali și membrii forțelor de securitate responsabili de uciderea, abuzurile și tortura la care au fost supuși membrii familiilor dizidenților, demonstraților și deținuților;
19. insistă ca, în orice posibile negocieri viitoare cu Iranul, Înaltul Reprezentant să acorde prioritate absolută situației drepturilor omului din această țară; solicită Comisiei să pună în aplicare toate instrumentele pe care le are la dispoziție pentru protejarea și promovarea drepturilor omului în Iran; îndeamnă Comisia, în special, să elaboreze măsuri suplimentare în cadrul Instrumentului european pentru democrație și drepturile omului pentru a proteja în mod activ apărătorii drepturilor omului; subliniază faptul că facilitarea acordării de adăpost apărătorilor drepturilor omului și de acces la resurse organizaționale și platforme de comunicare sunt de o importanță specială; încurajează statele membre să sprijine programul european al orașului-refugiu și programe care să elaboreze măsuri împotriva tehnologiilor de interceptare a mass-mediei;

20. regretă faptul că soții iranieni pot pretinde că relațiile lor extraconjugale sunt, de fapt, căsătorii temporare legale, pe când femeile căsătorite acuzate de adulter nu pot recurge la această modalitate de suspendare a procedurilor judiciare; regretă, de asemenea, faptul că articolul 105 din Codul penal al Republicii Islamice permite unui judecător să condamne la lapidare o persoană acuzată de adulter, doar pe baza faptului de a „avea cunoștință” de acest lucru, precum și faptul că Iranul încearcă, prin nepublicarea verdictelor de lapidare, să limiteze gradul de informare la nivel internațional privind brutalitatea sa;
21. condamnă hărțuirea sistematică a activiștilor sindicali de către autoritățile iraniene, practică ce contravine angajamentelor pe care Iranul și le-a asumat, pe durata procesului de evaluare periodică universală (EPU) al Organizației Națiunilor Unite, de a respecta drepturile economice și sociale ale cetățenilor săi și dreptul acestora la libertatea de exprimare; îndeamnă autoritățile iraniene să-i elibereze pe toți activiștii sindicali arestați și să respecte dreptul acestora și al cadrelor didactice de a participa la Ziua Internațională a Muncii (1 mai) și la Ziua Națională a Cadrelor Didactice (2 mai); solicită guvernului iranian să respecte drepturile fundamentale ale lucrătorilor, astfel cum sunt stabilite de normele internaționale din domeniul muncii;
22. condamnă campania de destituiri a unor profesori universitari eminenți pe motive politice, considerând-o un atac intolerabil împotriva drepturilor omului și a libertății academice; consideră că aceste practici vor politiza și vor leza și mai mult universitățile iraniene, care sunt de mult timp un motiv de mândrie națională și se bucură de admirația mediilor academice din întreaga lume; solicită autorităților iraniene să intervină imediat pentru a restabili libertatea academică în această țară;
23. deplânge faptul că membrii minorităților religioase sunt victime ale discriminării în materie de locuințe, învățământ și locuri de muncă în sectorul public, fapt ce contravine Constituției și determină tinerii care aparțin acestor minorități să opteze pentru emigrare; condamnă, în special, persecuțiile sistematice la care este supusă comunitatea Baha'i, valul de arestări ale creștinilor din 2009 și hărțuirea dizidenților religioși, precum și a musulmanilor sufiți și suniți; își reiterează apelul în favoarea eliberării a șapte lideri Baha'i și solicită parlamentului iranian să modifice legislația țării pentru a asigura tuturor adeptilor diferitelor credințe din Iran, indiferent dacă sunt recunoscute sau nu de Constituție, să-și poată practica credința fără teamă de persecuții și să garanteze egalitatea de drepturi în drept și în fapt;
24. constată că poziția ONG-urilor iraniene s-a agravat considerabil în perioada imediat următoare protestelor produse în urma alegerilor prezidențiale controversate din 12 iunie 2009; critică în mod ferm exploatarea sistematică de către autorități a tuturor contactelor internaționale sau a sprijinului financiar acordat ONG-urilor din Iran, în încercarea de a discredita aceste organizații și activitățile lor;
25. își exprimă deosebită îngrijorare față de numeroasele execuții de minori și de cazurile de lapidare în public a femeilor, care au loc în fiecare an, în ciuda apelurilor internaționale adresate Iranului de a respecta normele în materie de drepturile omului;
26. solicită reinstituirea unui mandat al ONU pentru un raportor special care să investigheze cazurile de abuzuri în materie de drepturile omului și să urmărească să asigure tragerea la răspundere a celor care comit încălcări ale drepturilor omului în Iran; îndeamnă

autoritățile iraniene să răspundă favorabil cererilor formulate cu mult timp în urmă de mai mulți raportori speciali ai ONU (pe teme ca, de exemplu, execuțiile extrajudiciare, sumare sau arbitrare, tortura, libertatea religioasă sau a credințelor religioase, independența judecătorilor și a avocaților) de a efectua vizite oficiale în Iran;

27. regretă faptul că, în contradicție cu Principiile de bază ale Națiunilor Unite privind rolul barourilor, situația avocaților din Iran s-a deteriorat în mod considerabil după alegerile prezidențiale din iunie 2009, având în vedere că autoritățile iraniene recurg la metode opresive (ca, de exemplu, arestări, excluderi din barou, încălcarea libertății de exprimare, anchete nejustificate din partea autorităților fiscale și alte presiuni de ordin financiar) pentru a împiedica avocații să-și practice în mod liber profesia;
28. regretă agravarea situației apărătorilor drepturilor omului, inclusiv a avocaților care profesază în acest domeniu și a apărătorilor drepturilor femeilor, care sunt vizați în mod deosebit; este profund îngrijorat de faptul că apărătorii drepturilor omului au suferit diferite atacuri, arestări arbitrare, au fost supuși unor procese inechitabile și sunt descurajați să facă uz de drepturile lor constituționale; solicită eliberarea imediată a tuturor apărătorilor drepturilor omului și a prizonierilor de conștiință care sunt încă închiși;
29. invită Republica Islamică Iran să semneze, să ratifice și să pună în aplicare Convenția ONU privind eliminarea tuturor formelor de discriminare față de femei (CEDAW);
30. sprijină campania „Un milion de semnături în favoarea modificării legilor discriminatorii”, care are drept scop strângerea unui milion de semnături în sprijinul schimbării legilor care discriminează femeile în Iran; îndeamnă autoritățile iraniene să pună capăt actelor de hărțuire, săvârșite inclusiv de către autoritățile judiciare, îndreptate împotriva persoanelor implicate în această campanie;
31. îndeamnă guvernul iranian să îmbunătățească drepturile femeilor, pentru a recunoaște rolul fundamental exercitat de acestea în societate, și să respecte angajamentele asumate de Iran în cadrul Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice; își reiterează apelul adresat Parlamentului Iranului de a adopta acte legislative prin care să scoată în afara legii practica crudă și inumană a lapidării; invită Înalțul Reprezentant să acorde o atenție deosebită drepturilor femeilor în Iran și să aducă în discuție cazurile lui Sakineh Mohammadi Ashtiani și al lui Zahra Bahrami cu ocazia contactelor cu autoritățile iraniene;
32. subliniază că reprezentanții instituțiilor UE ar trebui să dezvolte contacte cu reprezentanți ai unei largi palete de organizații din viața politică și socială iraniană, inclusiv cu apărători iranieni de prim-plan ai drepturilor omului; solicită Comisiei și statelor membre să acorde mai mult sprijin activităților la nivel de masă și contactelor interumane;
33. condamnă reprimarea de către autoritățile iraniene a mass-mediei independente, inclusiv cenzurarea materialelor video și foto în scopul limitării fluxurilor de comunicații și informații și a accesului la acestea; se declară deosebit de îngrijorat de faptul că administrarea în mod arbitrar a justiției în Iran are ca rezultat o puternică (auto)cenzură exercitată de mass-media; îndeamnă reprezentanții oficiali ai UE și ai statelor membre să reamintească Iranului obligația sa, asumată la nivel internațional, de a respecta libertatea

mass-mediei; solicită UE și statelor sale membre să insiste, cu ocazia întrevederilor cu omologii iranieni, asupra redeschiderii numeroaselor ziare închise cu forța în ultimii ani, precum și asupra eliberării prizonierilor politici, prezentându-le o listă cu nume în ambele cazuri; condamnă practica expulzării, de către guvernul iranian, a corespondenților străini, inclusiv a reporterilor de la ziare europene importante; salută lansarea serviciului în limba persană al postului Euronews;

34. își exprimă îngrijorarea cu privire la reprimarea exprimării culturale, muzicale și artistice prin cenzură, interdicții și prin acte represive îndreptate împotriva artiștilor, a muzicienilor, a regizorilor de film, a scriitorilor și a poezilor;
35. solicită să se pună capăt impunității din Iran prin instituirea unei proceduri independente de control judecătoresc în această țară sau prin sesizarea, prin intermediul Consiliului de Securitate al ONU, a unor instituții care funcționează în conformitate cu dreptul internațional, precum Curtea penală internațională;
36. salută măsurile adoptate de mai multe state membre vizând acordarea de adăpost apărătorilor drepturilor omului, dizidenților, ziariștilor, studenților, femeilor, copiilor și artiștilor iranieni care sunt persecutați din cauza convingerilor religioase, a opiniilor exprimate, a orientării sexuale sau a altor forme în care și-au exercitat drepturile omului;

Dosarul nuclear

37. își reiterează, în pofida dreptului Iranului de a dezvolta energia nucleară în scopuri pașnice, în conformitate cu normele regimului de neproliferare, opinia potrivit căreia riscurile de proliferare pe care le prezintă programul nuclear iranian rămân un motiv major de îngrijorare pentru Uniunea Europeană și comunitatea internațională, după cum rezultă în mod clar din numeroase rezoluții ale Consiliului de Securitate al ONU;
38. invită conducerea iraniană să respecte obligațiile asumate de Iran în temeiul TNP; solicită în mod ferm autorităților de la Teheran să ratifice și să pună în aplicare protocolul adițional la Acordul privind garanțiile; condamnă refuzul continuu al Iranului de a coopera pe deplin cu AIEA, obstrucționând activitatea agenției, refuzând accesul integral și necondiționat la instalațiile de primă importanță și opunându-se numirii inspectorilor;
39. subliniază, în plus, faptul că, în conformitate cu principiul central al TNP, Iranul are dreptul de a îmbunătăți uraniu pentru a-l folosi în scopuri pașnice și de a primi asistență tehnică în aceleași scopuri;
40. sprijină abordarea bazată pe două căi de acțiune prin care Consiliul încearcă să găsească, prin intermediul negocierilor, o soluție pașnică la impasul în care se află dosarul nuclear iranian și îi adresează felicitări cu ocazia adoptării noii sale poziții comune din 26 iulie 2010, care introduce noi măsuri autonome, focalizate și ambițioase aplicabile Iranului; regretă faptul că Iranul nu a fost pregătit să accepte ofertele prezentate în cadrul celei mai recente runde de discuții dintre țările membre ale grupului P5+1 și Iran, găzduită la Istanbul, și eșecul tratativelor ca urmare a acestui refuz; este, în continuare, convins că UE trebuie, cu toate acestea, să elaboreze o strategie mai amplă privind Iranul, care să nu se limiteze la dosarul nuclear și să abordeze și situația drepturilor omului din Iran și rolul jucat de această țară pe plan regional;

41. reamintește că problema programului nuclear iranian plasează Iranul împotriva întregii ONU, și nu doar împotriva „Occidentului”;
42. constată că impunerea unor sancțiuni suplimentare este consecința logică a necooperării depline a Iranului cu AIEA; invită Înalțul Reprezentant și statele membre ale UE să evalueze toate mecanismele de punere în aplicare în ceea ce privește poziția comună a UE, în special în materie de licențe de export, controale vamale și la frontieră, transporturi aeriene și navale de mărfuri, pentru a împiedica Iranul să se sustragă regimului de sancțiuni și a putea evalua în mod realist dacă sancțiunile au produs într-adevăr rezultatele așteptate; își reiterează poziția că aceste măsuri nu trebuie să aibă consecințe negative asupra populației în general; salută, în acest context, decizia SUA de a impune măsuri specifice care vizează oficialitățile iraniene considerate responsabile sau complice la abuzurile grave privind drepturile omului comise în Iran din momentul controversatelor alegeri prezidențiale din iunie 2009 până în prezent; solicită Consiliului să adopte măsuri similare;
43. consideră că sunt necesare eforturi reînnoite, la nivel mondial, pentru a elibera planeta de amenințarea armelor nucleare; salută apelul Președintelui Obama la dezarmare nucleară și invită Înalțul Reprezentant să includă această chestiune pe lista sa de priorități, atât în relațiile sale cu statele membre, cât și în cadrul contactelor sale la nivel guvernamental din Orientul Mijlociu și Asia;
44. invită Comisia, Consiliul și statele membre ale UE să-și evalueze relațiile comerciale cu Iranul făcând abstracție de sancțiuni, urmărind limitarea încălcărilor drepturilor omului prin exportul către Iran de tehnologii care îndeplinesc standardele europene, inclusiv telefoane mobile, rețele de comunicații, tehnologii de comunicare (cu dublă utilizare), tehnologii de supraveghere și software pentru scanare și cenzură pe internet și extragerea datelor, inclusiv a datelor personale; solicită Comisiei să prezinte o propunere de regulament cu privire la un nou sistem de acordare a licențelor, în cazul în care din revizuirea respectivă reiese necesitatea unei acțiuni legislative;
45. invită Comisia/Consiliul să ia măsuri imediate de interzicere a exportului de tehnologii de supraveghere (mai ales de centre de monitorizare) de către societăți din UE către Iran;
46. solicită Consiliului European să extindă lista iraniienilor care au legături cu programele nucleare și balistice ale Iranului și a rețelelor lor aferente de achiziții; solicită autorităților în cauză să acționeze rapid, înghețându-le activele și împiedicându-i să intre pe teritoriul UE și să se folosească de jurisdicțiile UE pentru a desfășura orice activitate legată de aceste programe;
47. solicită Înalțului Reprezentant să mențină dosarul nuclear iranian și situația respectării drepturilor omului în Iran printre punctele prioritare ale ordinii de zi, iar Iranului să se angajeze în negocieri serioase, pentru a se putea ajunge la o rezolvare globală și pe termen lung a chestiunii nucleare;

Relatiile externe

48. condamnă categoric dorința exprimată de președintele Ahmadinejad ca „Israelul să fie șters de pe hartă” și retorica sa antisemită, în special negarea Holocaustului și proiectul

său implicit de contestare a legitimității statului Israel; își reafirmă întregul său sprijin în favoarea existenței Israelului și pentru soluția a două state în cazul Palestinei;

49. invită Consiliul și Comisia să monitorizeze cu atenție situația din regiunea Golfului Persic și să întreprindă toate demersurile care le stau în puteri pentru a promova pacea și stabilitatea în regiune;
50. recunoaște rolul jucat de Turcia în calitate de actor regional influent și apreciază pozitiv eforturile depuse de această țară, împreună cu Brazilia, în vederea soluționării pe calea negocierilor a dosarului nuclear iranian; își exprimă totuși regretul cu privire la faptul că dispozițiile acordului tripartit din 17 mai 2010 nu răspund decât parțial solicitărilor formulate de AEIA; invită autoritățile turce să urmeze abordarea europeană față de amenințarea nucleară iraniană; încurajează Turcia să includă situația drepturilor omului în dialogul bilateral cu Iranul;
51. subliniază faptul că Rusia a fost unul din principalii furnizori de arme moderne și de uraniu îmbunătățit ai Iranului; salută decizia Federației Ruse de a stopa anul acesta vânzarea de S-300 către Iran și de a sprijini sancțiunile instituite de ONU împotriva Iranului ca urmare a programului nuclear al acestei țări; solicită în termeni fermi Rusiei să stopeze orice formă de proliferare a armelor și exportul de uraniu în Iran, pentru a putea asigura eficacitatea sancțiunilor împotriva Iranului și îndeplinirea TNP;
52. încurajează Înaltul Reprezentant să urmărească o mai mare coordonare și complementaritate transatlantică în ceea ce privește Iranul, precum și să poarte consultări privind linia de acțiune față de Iran cu membrii permanenți ai Consiliului de Securitate al ONU și cu toți actorii relevanți, la nivel mondial sau regional, care împărtășesc îngrijorările legate de Iran;
53. ia act de interesul comun al UE și al Iranului de garantare a păcii și a stabilității în Afganistan; salută rolul constructiv al Iranului în modernizarea infrastructurii și relansarea economiei, precum și în prevenirea traficului de droguri din Afganistan; subliniază, totuși, că, în interesul păcii și al stabilității durabile a Afganistanului, toți vecinii acestuia trebuie să se abțină de la ingerințele politice în această țară;
54. invită Înaltul Reprezentant să deschidă o delegație a UE la Teheran, în condițiile în care Serviciul European de Acțiune Externă a preluat de la președinția prin rotație responsabilitatea reprezentării Uniunii Europene în țări terțe;
55. invită Comisia și Consiliul să încurajeze Iranul să joace un rol constructiv în evoluția viitoare a Afganistanului și subliniază obiectivele comune ale UE și ale Iranului în ceea ce privește stabilitatea Afganistanului, precum și combaterea prin acțiuni eficiente a producției de opiu și a traficului de droguri;
56. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, guvernelor și parlamentelor statelor membre ale UE, precum și Guvernului și Parlamentului Republicii Islamice Iran.

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	1.2.2011
Rezultatul votului final	+: 62 -: 3 0: 2
Membri titulari prezenți la votul final	Gabriele Albertini, Pino Arlacchi, Dominique Baudis, Bastiaan Belder, Frieda Brepoels, Elmar Brok, Arnaud Danjean, Michael Gahler, Ana Gomes, Takis Hadjigeorgiou, Heidi Hautala, Richard Howitt, Anna Ibrisagic, Anneli Jäätteenmäki, Jelko Kacin, Ioannis Kasoulides, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Paweł Robert Kowal, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Eduard Kukan, Alexander Graf Lambsdorff, Vytautas Landsbergis, Ryszard Antoni Legutko, Krzysztof Lisek, Sabine Lösing, Barry Madlener, Kyriakos Mavronikolas, Willy Meyer, Francisco José Millán Mon, María Muñoz De Urquiza, Raimon Obiols, Ria Oomen-Ruijten, Justas Vincas Paleckis, Ioan Mircea Pașcu, Hans-Gert Pöttering, Cristian Dan Preda, Fiorello Provera, Libor Rouček, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jacek Saryusz-Wolski, Adrian Severin, Marek Siwiec, Hannes Swoboda, Charles Tannock, Johannes Cornelis van Baalen, Geoffrey Van Orden, Boris Zala
Membri supleanți prezenți la votul final	Elena Băsescu, Emine Bozkurt, Véronique De Keyser, Andrew Duff, Kinga Gál, Elisabeth Jeggle, Evgeni Kirilov, Barbara Lochbihler, Nadezhda Neynsky, Doris Pack, Marietje Schaake, Helmut Scholz, György Schöpflin, Alf Svensson
Membri supleanți (articolul 187 alineatul (2)) prezenți la votul final	Marije Cornelissen, Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz, Eleni Theocharous